

СПРАВА «ФОНД «БАТЬКІВСЬКА ТУРБОТА» ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BATAKIVSKA TURBOTA FOUNDATION v. UKRAINE)

(Заява № 5876/15)

Стислий виклад рішення від 03 вересня 2020 року

09 жовтня 2018 року Європейський суд з прав людини (далі — Європейський суд) ухвалив рішення за заявою № 5876/15, в якому констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку з тим, що втручання у майнові права заявника, на додаток до серйозних сумнівів щодо законності такого втручання, наклало на заявника непропорційний тягар з огляду на визнання недійсним його права власності на добросовісно придбане ним майно.

Європейський суд зазначив, що питання присудження заявнику справедливої сатисфакції не було готове для вирішення і відклав його розгляд, запропонувавши Уряду України та заявнику подати свої письмові зауваження і повідомити про будь-яку угоду, якої вони можуть досягти. Обидві сторони подали свої зауваження.

Заявник повідомив, що у випадку перегляду після ухвалення рішення Європейським судом його справи на національному рівні, в результаті якого буде скасовано попередні судові рішення у його справі та відмовлено у задоволенні позову прокурора, він не вимагатиме відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

Уряд України повідомив, що 02 липня 2019 року Верховний Суд задовольнив заяву заявника про перегляд його справи, у зв'язку з чим питання відшкодування матеріальної та моральної шкоди вирішено.

Крім того, заявник з огляду на відновлення своїх майнових прав відмовився від своєї вимоги щодо відшкодування судових та інших витрат, понесених під час провадження на національному рівні, але підтримав свою вимогу щодо відшкодування судових витрат, понесених під час розгляду справи у Європейському суді.

Розглянувши обставини справи, Європейський суд вказав, що оскільки в результаті перегляду Верховним Судом справи заявника він відмовився від своїх вимог щодо відшкодування матеріальної та моральної шкоди, компенсації судових та інших витрат, понесених під час провадження на національному рівні та не підтримав свою вимогу щодо відшкодування вартості експертного звіту, тому підстави присуджувати компенсацію заявнику у зв'язку з цим відсутні. Водночас, з огляду на наявні документи Європейський суд вирішив присудити заявнику 3 500 євро в якості відшкодування витрат, понесених під час провадження у Європейському суді.

Європейський суд також зазначив, що оскільки заявник після перегляду справи на національному рівні також не підтримав своє прохання до Суду щодо «термінових заходів», які мають бути вжиті Україною відповідно до статті 46 Конвенції, отже, немає необхідності ухвалювати будь-яке рішення у зв'язку з цим.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Постановляє, що

(a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції держава-відповідач повинна сплатити заявнику 3 500 (три тисячі п'ятсот) євро в якості компенсації судових витрат, понесених під час провадження у Суді, які мають бути сплачені на банківський рахунок його представника, пана Кульчицького, та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

2. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».